

Osnovni sud u Prizrenu, sudija pojedinac Raman Aslani, u pravnoj stvari tužioca K. B. iz Prizrena, koga po punomoćju po besplatnoj pravnoj pomoći zastupa adv. N. Q. iz Prizrena, protiv tuženog N.Sh. „R. T.“, sa sedištem u Prizrenu, koga po punomoćju zastupa advokat R. H. iz Prizrena, i po protivtužbi tuženika-protivtužioca NSH "R.-T.", protiv tuženog-protivtuženika K. B., obe radi naknade štete, vrednost spora 2480 €, nakon održane javne glavne rasprave zaključene dana 25. oktobra 2013. godine u prisustvu tužioca i njegovog punomoćnika i punomoćnika tuženog, doneo je

P R E S U D U

I. Delimično se kao osnovan usvaja tužbeni zahtev tužioca K. B. iz Prizrena, pa se obavezuje tuženi NSH „R. – T.“ iz Prizrena da tužiocu plati na ime naknade štete nanete u nesreći 18.10.2004. godine plati iznos, sa zakonskom kamatom koja se ima obračunati od dana presuđenja pa sve do konačne isplate, sve u roku od 15 dana od dana pravosnažnosti ove presude i pod pretnjom prinudnog izvršenja, i to:

- za fizičke bolove iznos od..... 1.100 €
- za pretrpljeni strah iznos od..... 1.250 €
- izgubljenu zaradu..... 276,43 €

odnosno sve ukupno iznos od 2.626,43 €,

II. Drugi deo tužbenog zahteva razlika od dosuđenog iznosa 2.626,43 € pa do traženog iznosa od 4.425 €, tj. za iznos od 1.798,57 €, kako sledi:

- za fizičke bolove iznos od..... 400 €
- za pretrpljeni strah iznos od..... 750 €
- troškove lečenja..... 75 €
- izgubljenu zaradu..... 573,57 €

odbija se kao neosnovan.

III. Odbija se kao neosnovan protivtužbeni zahtev tuženika-protivtužioca NSH "R.-T." iz Prizrena sa kojim traži da mu tužilac-protivtuženi na ime oštećenja vozila plati iznos od 3.708,25 €.

IV. Tuženi je dužan da tužiocu naknadi troškove postupka u iznosu od 252 € u roku od 15 dana po pravosnažnosti presude pod pretnjom izvršenja.

O b r a z l o ž e n j e

Tužilac je u tužbi podnetoj sudu dana 15.03.2005. godine uglavnom naveo da je radio kao vozač kod tuženog NSH "R.-T." i dana 18.10.2004. godine oko 7,30 časova u Prizrenu u ul. K. kada je upravljao pomenutim vozilom marke "Opel Omega", godina proizvodnje 1992, sa reg. Oznakama xxx-KS-xxx, odjednom vozeći se iznenada je izbio plamen iz dela automobila gde se nalazio ventilator pa je tom prilikom zahvatio i tužioica i vozilo, koje se zapalilo. Iz ove nesreće tužilac je zadobio telesne povrede usled kojih je zatražio i lekarsku pomoć kod hitne službe u Prizrenu. Tužilac je kod tužene firme zatražio da mu ova naknadi štetu koju je tom prilikom pretrpeo i izgublenu zaradu. Do dana podnošenja tužbe tužiocu nije nadoknađena nikakva šteta.

Do ovog događaja, za to što vozilo dugo vremena nije bilo ispravno, uvek se čuo miris plina u vozilu na čemu regovali u putnici. Tužilac je više puta prijavio odgovornim licima neispravnost vozila odgovornima licima (Xh. i P.) kod tuženog, a poslednji put dana 13.10.20104 u sredu odnosno nekoliko dana pre nego što se vozilo zapalilo. Dana 14.10.2004 (četvrtak) na početku druge smene odgovorno lice Xh. je rekao tužiocu da uzme auto jer se popravilo. Tužilac je uzeo auto koje je u upotrebi od četvrtka do subote. Dana 18.10.2004. godine u jutarnjim časovima tužilac je nastavio da koristi auto isto je napunio sa plinom u firmi "A. P." a nakon ovoga kada je tužilac došao u naselje "B." u ul. K. odjednom je iz vozila izašao plamen kojom prilikom tužilac je pokušao da zaustavi vozilo ali sistem kočenja nije radio pa je bio prinuđen da udari u jedno vozilo koje je bilo u blizini sa namerom da zaustavi auto koje se zapalilo. Tužilac kao što je gore navedeno u besvesnom stanju prenesen je u bolnici u Prizrenu gde mu je pružena hitna pomoć.

Iz ovog požara tužilac je pretrpeo materijalnu i nematerijalnu štetu kao posledica izbijanja požara u autu zato što auto nije bilo u ispravnom stanju. Tužilac navodi da je vozilo pre radilo i konstruisano je za rad sa benzinom a nakon ovoga za rad sa plinom. Od zadobijenih povreda tužilac je izvesno vreme bio nesposoban za rad, ima posledice jer mu se javljaju grčevi u ruci pa ima potrebe za dalje lečenje.

S druge strane je tuženi takođe tužbom podnetom sudu dana 17.03.2005. godine zatražio da mu tužilac nadoknadi štetu zbog pretrpljene štete na vozilu jer smatra da je tužilac odgovoran za nastanak ovog štetnog događaja i da je njemu naneta šteta na vozilu u iznosu od ukupno 3.835,25€.

Sud je rešenjem na ročištu od 05.09.2005. godine, odnosno i kasnije posebnim rešenjem od 18.07.2012. godine spojio ova dva predmeta, tako da se vodila jedinstvena parnica pod oznakom P. br. 67/07.

Punomoćnik tužioica je na glavnoj raspravi ostao u svemu kao u navodima iz tužbe. Smatra da postoji zakonski osnov tužbenog zahteva i da je tužena strana u obavezi da mu naknadi štetu. Vozilo kojim je upravljao tužilac je bilo tehnički neispravno jer je koristio plin, a bilo je

proizvedeno da koristi benzin jer je kao takvo i registrovano. Došlo je do požara u unutrašnjosti vozila. Tužilac je tom prilikom pretrpeo telesne povrede, pretrpeo je strah i bio je privremeno nesposoban za rad. Precizirao je tužbeni zahtev tako što je tražio na ime fizičkih bolova iznos od 1500 €, pretrpljenog straha iznos od 2000 €, za izgubljenu zaradu za period od 18.10.2004 do 02.02.2005. godine imajući u vidu njegova primanja kod tuženog, iznos od 850 € i za troškove lečenja iznos od 75 €, što ukupno iznosi 4.425 €. Tražio je troškove postupka i to za veštačenje iznos od 252 €. Što se tiče tužbenog zahteva tuženika-protivtužioca, predložio je da se isti odbije kao neosnovan jer ne postoji zakonski osnov, a niti je protivtužba potkrepljena odgovarajućim dokazima.

U završnom izlaganju punomoćnik tuženika je u celosti osporio tužbeni zahtev i na način kako je preciziran od strane punomoćnika tužioca na glavnoj raspravi, jer tokom izvođenja dokaza ničim nije dokazana osnovanost tužbenog zahteva i nije utvrđena krivica tuženika. Tužilac je pre početka radnog vremena bio dužan i obavezan da pregleda motorno vozilo u pogledu ispravnosti. Tu svoju obavezu on nije ispunio pa je usled njegove krivice došlo do udesa, a posle i do izbijanja požara u vozilu. Tužilac je pokušao da dokaže da je vozilo trošilo gas kao pogonsko gorivo, međutim to ničim nije dokazano, nije dokazano računom od benzinske pumpe, gde je poslednji put tog ili prethodnog dana uzeo gorivo za predmetno vozilo. Veštak tehničke struke nije mogao da dokaže da je vozilo trošilo gas. Vozilo je kao pogonsko gorivo trošilo benzin kako je inače bilo registrovano. Usled nemarnosti tužioca došlo je do oštećenja motornog vozila i telesnih povreda tužioca. Zbog nesavesnosti u radu i oko rada upotrebom motornog vozila tuženik je oštećen za 3.708,25 €, zbog čega je tuženik podneo i protivtužbu. Predložio je da se tužbeni zahtev odbije kao neosnovan a da se prihvati tužbeni zahteva tuženika i da se tužilac obaveže da mu plati na ime oštećenja vozila iznos od 3.708,25 €. Tražio je troškove postupka i to radi prisustva na svim dosadašnjim ročištima a sve prema Advokatskoj tarifi.

U ovoj parnici sud je izveo dokaze uvidom u: izveštaj policije br. 3004/3987/1004 od 18.10.2004. godine, izveštaj lekara hitne službe Regionalne bolnice u Prizrenu br. 6297 od 18.10.2004. godine, izveštaj specijaliste od 01.02.2005 i 22.02.2005, obaveštenje Izvršene agencije Inspektorata rada br. 306/2005 od 21.02.2005. godine, priznanice od 29.10.2004, 03.11.2004, 10.11.2004 do 29.10.2004, 13.11.2004, 11.11.2004, br. 0052253, 08.11.2004, br. 0070042 od 27.10.2004, br. 0052415 od 06.11.2004 sa specifikacijom tuženika, izveštaja veštaka dr H. L. datog u zapisniku od 05.12.2005. godine, pročitana je izjava svedoka Xh. K. data na zapisniku od 05.12.2005. godine, Pravilnik o radu od maja 2003. godine, potvrda od 16.09.2005. godine, troškovi registracije i tehničkog pregleda od 10.10.2005. godine, tehnička lista od 02.06.2004. godine, saslušan je tužilac i F. P. kao vlasnik kompanije, saslušao je veštake mašinske struke I. G. i neuropsihijatra N. F., oba na zapisniku od 22.07.2013. godine i svedoke K. B., H. A. i M. B.

Ocnom izvedenih dokaza u smislu odredbe člana 8. Zakona o parničnom postupku (ZPP)¹ i to svakog pojedinačno, a zatim u njihovoj međusobnoj povezanosti, te na osnovu rezultata celokupnog postupka, sud je odlučio kao u izreci presude.

Iz policijskog izveštaja o nesreći br. 3004/3987/1004 od 18.10.2004. godine sud je utvrdio da su u ovoj nezgodi učestvovala dva vozila, a do udesa je došlo oko 8,40 časova kada je vozilo

1 „Sl. list RK“, br. 38/08 i 28/12

tuženika marke "Opel Omega" bilo u pokretu i samo se zapalilo, a nakon ovoga je vozač izgubio kontrolu nad vozilom i nije bio u mogućnosti da se zaustavi pa je udario u vozilo marke "Suzuki" koje je bilo parkirano na trotoaru blizu svoje kuće. Vozilo je udareno sa zadnje strane i nekoliko metara je bilo gurano. Ovo je vozilo oštećeno sa zadnje strane i sa desne strane od udarca u zidu, dok se vozilo kojim je upravljao tužilac zapalilo totalno.

Prednje činjenice su potvrđene i iz izjave vozača, ovde tužioca K. B., koju je dao dana 18.10.2004. godine u policiji, gde se vozač izjašnjava da je on počeo sa radom u 6 časova da bi napunio vozilio plinom kod benzinske pumpe "A. P.". U vozilu se osećao miris plina i to svakog trenutka sve više i više. Cigaretu nije palio, pustio je ventilator da provetri vozilo i u tom momentu je došlo do požara. Uplašio sam se da vozilo ne eksplodira a boca plina bila je pozadi u vozilu. Pokušao je da zaustavi auto i nije uspeo pa je kasnije udario u vozilo koje je parkirano sa namerom da zaustavi vozilo, a on se nalazio u vozilu u tom momentu. U momentu kada je preuzeo vozilo iz baze u Prizrenu, odgovorno lice nije bilo tu ali bio je njegov sestrić. Tog jutra su izvršili kontrolu ulja i vode, a nešto drugo nisu. Opomenuo ih je nekoliko puta i ranije da se oseća plinu vozilu, ali nisu ništa preduzeli u tom prvcu u otklanjanju ovog defekta, a kao posledica on je zadobio opekotine na obe ruke i po čitavom licu drugog stepena prema lekaru.

Prema izveštaju Opštinskog centra za registraciju vozila br. 44/13-02 od 30.04.2013. godine sud je utvrdio da je vozilo marke "Opel Omega" izvršilo tehnički pregled dana 02.06.2004. godine sa reg. oznakama xxx-KS-xxx, godina proizvodnje 1992, da je registrovano da motor koristi kao pogonsko gorivo benzin.

Radi utvrđivanja vrste i težine povrede koje je tužilac zadobio u ovoj nezgodi, te s tim u vezi utvrđivanje intenziteta i dužine trajanja fizičkog bola i straha uzrokovanih predmetnim povređivanjem, sud je odredio veštačenje po veštaku hirurgu dr H. L. i psihijatru dr N. F.

Iz izjave saslušanog veštaka dr H. L. date u zapisniku na ročištu dana 05.12.2005. godine utvrđeno je da je K. B. primljen u bolnici u Prizrenu zbog povreda koje je zadobio kada se vozilo zapalilo. Istog je dana mu je pružena pomoć u bolnici a kasnije je pušten na kućno lečenje. Povređeni je imao opekotine po glavi, desnom uvu i na obadve ruke, odnosno na prstima. Opekotine su bile prvog i drugog stepena koje se karakterišu kao lake telesne povrede. Zadobijene povreda su imale uticaja na umanjenje radne sposobnosti u trajanju od tri nedelje. Takođe je isti imao fizičke bolove sa niskim intenzitetom u trajanju od dva meseca, a srednjeg intenziteta u trajanju od tri nedelje. Unakaženja nije imao. Duševne bolove je imao niskog intenziteta u trajanju od 10-15 dana.

Iz nalaza veštaka psihijatra dr N. F. datog u zapisniku na ročištu od 22.07.2013. godine sud je utvrdio da je ovaj veštak na osnovu spisa predmeta i obavljenog intervjuja sa oštećenim konstatovao da je oštećeni pretrpeo primaran strah u trajanju od 2 minuta koji se manifestovao u jednom naletu emocionalne panike i strahu da će izgubiti život, dok je pretrpeo sekundarni strah u trajanju od 1 meseca i bio je srednjeg intenziteta, u kom vremenskom periodu je ovaj strah bio podstaknut sećanjima u vezi sa traumatskim doživljajima nastalim prilikom nesreće. Prema izjavi oštećenog ne proizilazi da je on pretrpeo strah lakog intenziteta, već samo srednjeg intenziteta.

Prema nalazu veštaka mašinske struke dipl. mašinskog inženjera I. G. datog u zapisniku na ročištu od 22.07.2013. godine utvrđeno je da ovo vozilo nije popravljeno, smatra da što se tiče cene koje je ponudila firma odnosno vlasnik vozila su realne u vremenu kada se dogodila nesreća. Naveo je da je dosta teško nakon toliko godina koji je tačan uzrok ovoj nesreći, po mišljenju veštaka postoje dva moguća uzroka nastanka nesreće, prvo je što je veća verovatnoća, jeste protok gasa i drugo postoji mogućnost da je u vozilu postojao neki kratak električni spoj. Na osnovu spisa predmeta proizilazi da vlasnik vozila nije imao atest za izmenu vozila sa gorivom na gas. Najveća verovatnoća zašto je došlo do toga da je vozilo izgorelo je zbog same fizičke osobine gasa koji sagoreva veoma brzo i nekontrolisano, tako da je uzrok zapaljenja mogla biti i jedna mala varnica koja može da prouzrokuje štetu. Do zaključka da je vozilo koristilo plin veštak se izjašnjava da je do istog došao na osnovu spisa iz predmeta i fotografija u predmetu gde se vidi plinska boca.

Iz izjave tužioca K. B. sud je utvrdio da se kritičnog dana kada se desila nesreća, on je bio u panici pa i nezna kako je došao do bolnice. Pre nego što se nesreća desila, on je otišao da vozilo napuni sa plinom i imao je dva putnika koje je odveo do destinacije. Bio je na relaciji od naselja "Raljina" prema naselju "Baždarana", onda se vozilo zapalilo, pustio je ventilator kada se vozilo zapalilo i video je vatru prema licu i rukama. Vatra mu je zahvatila lice i ruke, više desnu ruku, vozilo je ujutru napunio plinom, a plaćao je samo fakturama. Rezervoar je bio u gepeku, a creva su bila povezana preko motora ispred. Kod F. je radio pre nesretnog slučaja tri i po meseci, a i prije je vozio ovo vozilo i punio sa gasom. Vozilo je bilo u pokretu kada se ovo desilo. Vlasnik ga je jednom posetio i dao mu je 50 € i 2 kg banane, a od firme nije ništa dobio.

Iz izjave F. P., koji je saslušan kao direktor tuženika, tj. zastupnika, sud je utvrdio da je on bivši vlasnik ovog preduzeća, a od 2007. godine on nije više. Preduzeće je posedovalo Pravilnik o radu, prema kojem je svaki novi radnik koji je primljen, prethodno upoznat, a nakon toga je potpisivao da prihvata uslove rada. Dokumentacija dokazuje da je vozilo bilo ispravno, za svako snabdevanje radnici su bili obavezni da dostave fakture u firmi. Prema Pravilniku rada jednim vozilom upravljala su dva vozača, jedan pre podne, a drugi posle podne. Nijedan radnik nije mogao da uzme vozilo i da izlazi u grad ukoliko vozilo nije bilo tehnički ispravno. Vozači nisu smeli da puše u autu. Posedovali su vozila koja su koristila benzin i naftu, a imali su vozila koja su koristili plin. Zatražili su da se izvrši atest, a u to vreme atest je vršio Mašinski fakultet. Predmetno vozilo kojim je tužilac upravljao nije posedovalo atest, jer u to vreme nije postojala na Kosovu institucija koja je mogla da izda ovaj atest. Kao vlasnik firme nije bio dužan da prati koja su vozila koristila koje gorivo, to je bila obaveza menadžera. Bila je obaveza svakog vozača da prijavi kvar na vozilu, a ispravnost vozila je proveravao automehaničar pri firmi. Fakture kojim su plaćali gorivo nisu sačuvane.

Prema izjavi svedoka Xh. K., koji je bio menadžer pri firmi sud je utvrdio da je negde 2004 radio u firmi kao menadžer, njegov zadatak je između ostalog bio da pazi unutra i odgovoran je bio da u slučaju žalbe taksista za njihova vozila koja su bila u upotrebi. Tužilac nikada nije došao sa problemom da prijavi vozilo da mu je neisparvno. Kritičnog dana kada se desio slučaj istog je posetio u bolnici u Prizrenu kao i sve troškove koje je imao tog dana isplatio je sa žiro računa firme a i kasnije. Dodaje da je sa vlasnikom nekoliko puta posetio tužioca, odneli su mu namirnice a takođe i izvesnu sumu novca. Svaki šofer-taksista pre zasnivanja radnog odnosa bio je upoznat sa pravima i obavezama i da moraju da prijave svaki kvar na vozilu. Nakon

intervencije inspektorata rada on je lično istom ponudio jedan iznos novca toliko koliko mu je pripalo prema Pravičniku, odnosno Zakonu o radu, ali isti to nije primio sa razlogom da je to mali iznos. Kada se desio slučaj, bio je tri meseca na radu, ali u međuvremenu nakon udesa video je da radi kao taksista u radio taksi "B."

Prema izjavi svedokinje K. B. ona se ne seća za konkretan slučaj da je kasnije čula od drugih vozača šta se dogodilo.

Prema izjavi H. A. proizilazi da je bio zaposlen kao automehaničar, ali tog dana kada se desila nesreća on nije bio na poslu. Naveo je da je njegov zadatak bio da kontroliše ispravnost vozila i da izvrši potrebne popravke na vozilu. Naloga nije bilo a kontrolu su vršili zajedno sa vozačem auta koji je bio prisutan. Koliko se svedok seća ovo vozilo je koristilo benzin, a neka vozila su imala plin ali ga nisu koristila dok se ne izvrši atest u Prištini. Ovo vozilo je koristilo plin ali nije se koristio plin zbog atesta, ali je bila instalirana instalacija radi korišćenja plina, i pošto nakon dva meseca nisu dobili odgovor tada su uklonili instalaciju plina. On nije imao zamenika prilikom odsustvovanja sa posla.

Iz izjave svedoka M. B. proizilazi da on nije radio u firmi kada se desila ova nesreća već je u firmu došao 2-3 godine kasnije i tada vozila su koristila dizel, nije zatekao da su vozila koristila plin.

Izvedenim dokazima je utvrđeno da je tužilac dana 8.10.2004. godine oko 7,30 časova u Prizrenu u ul. K., upravljajući kao taksi vozač vozilom tuženog marke "Opel Omega" sa reg. oznakama xxx-KS-xxx, došlo je do izbijanja požara u vozilu, gde je plamen izbio iz ventilatora koji je zahvatio i tužioca pa je tom prilikom vatra zahvatila njegovo lice i ruke, više desnu ruku, a ove povrede su od strane veštaka okarakterisane kao lake telesne povrede. Vozilo kojim je tužilac upravljao kao pogonsko gorivo je koristilo plin. Ovu činjenicu je sud utvrdio na osnovu izjave samog tužioca, a ona je potvrđena i od strane veštaka I. G. koji navodi da postoje dva moguća uzroka nastanka nesreće, prvo je što je veća verovatnoća jeste protok gasa i drugo postoji mogućnost da je u vozilu postojao neki kratak električni spoj. Sud prihvata činjenicu da je vozilo koristilo plin i delimičnim iskazom direktora tuženog da su neka vozila koristila plin, a prema izjavi svedoka H. A. koji takođe navodi da su neka vozila imala i plin a da navodno to nisu koristili dok se ne izvrši atest u Prištini. Ovo vozilo je koristilo i plin jer je imalo ugrađenu instalaciju, ali zbog atesta nije korišćen.

Dakle, sud prihvata mišljenje ovog veštaka kao stručno i korektno i objektivno gde on navodi da je najveća verovatnoća zašto je došlo do toga da je vozilo izgorelo, je zbog same fizičke osobine gasa koji sagoreva veoma brzo i nekontrolisano, tako da je uzrok zapaljenja mogla biti i jedna mala varnica koja može da pruzrokuje štetu. Takođe ovaj veštak ističe činjenicu da vozilo nije atestirano da može da koristi i plin. Ovo vozilo je bilo registrovano sa motorom koji kao pogonsko gorivo koristi benzin koja činjenica je utvrđena prema izveštaju Opštinskog centra za registraciju vozila iz Prizrena br. 44/13-02 od 30.04.2013. godine. Tužena strana je tvrdila da je tražila da se izvrši atest vozila radi korišćenja plina ali u ovom pravcu ona nije ponudila nikakv dokaz, budući da teret dokazivanja pada na nju. U svakom slučaju vozilo nije moglo da koristi plin dok se ne utvrdi isparvnost funkcionisanja instalacije za plin.

Nesporno je među parničarima da je tužilac bio u radnom odnosu kod tuženog i da je obavljao poslove taksi vozača, te da se povredio na radu.

Tuženi se bavi prevozničkom delatnošću, tj. prevozom putnika, koja predstavlja opasnu delatnost, jer se obavlja na putevima pa se saobraćajne nezgode mogu predvideti, a dodatno ovome ide i činjenica što je vozilo koristilo plin bez da je prethodno izvršen atest. Tuženi, zbog toga, za ovu štetu odgovara po pravilima o objektivnoj odgovornosti iz čl. 173. i 174. Zakona o obligacionim odnosima (dalje: ZOO),² koji je bio u primeni u momentu nastanka ovog materijalnopravnog odnosa. Naime, prema čl. 173. ZOO šteta nastala u vezi sa opasnom stvari, odnosno opasnom delatnošću smatra se da potiče od te stvari, odnosno delatnosti, izuzev ako se dokaže da one nisu bile uzrok štete, dok prema odredbama čl. 174. istog Zakona za štetu od opasne stvari odgovara njen imalac, a za štetu od opasne delatnosti odgovara lice koje se njom bavi.

Poslodavac odgovara za štetu koju radnik pretrpi na radu ili u vezi sa radom po opštim načelima odgovornosti za štetu a one se zasnivaju na oborivoj pretpostavci krivice štetnika. Pretpostavka krivice tiče se obične nepažnje ili namere, pa bi u tom slučaju zaposleni bio odgovoran za štetu koju je na radu ili u vezi sa radom prouzrokovao poslodavcu namerno ili krajnjom nepažnjom.

Sud smatra da na osnovu izvedenih dokaza tužilac ničim nije doprineo da dođe do ove nesreće pa stoga ne stoji njegova odgovornost nastanku ovog štetnog događaja, jer prednji razlozi upućuju na ovaj zaključak suda. Otuda je i protivtužbeni zahtev neosnovan.

Najzad, ovde se postavlja i pitanje potpune objektivne odgovornosti poslodavca kao imaoca opasne stvari pri činjenici da je vozilo koristilo plin, iako je bilo registrovano da koristi benzin, gde ne postoji atest za ispravnost plinske instalacije, da je tužilac upozorio odgovorna lica kod poslodavca da vozilo nije u ispravnom stanju jer se osećao miris plina, zbog čega su više puta reagovali i putnici. Prema tome, sve ovo ukazuje da je vozilo predstavljalo povećan rizik opasnosti ne samo nastanku štete već i opasnost po život i zdravlje ljudi. Stoga je usled ovog došlo i do povećanog rizika opasnosti nastanka štete, pa je tuženi nezavisno od krivice, dakle, objektivno odgovoran za nastalu štetu, u smislu čl. 154. st. 2. u vezi čl. 174. ZOO. Pri tome se tuženi ne može ni delimično osloboditi ove odgovornosti na osnovu odredbe čl. 177. st. 3. ZOO, imajući u vidu da je tužiočevo ponašanje bilo predvidivo, a uzrok štete otklonjiv, odnosno da je bilo predvidivo da korišćenje plina sa neproverenim funkcionisanjem instalacije u vozilu stvara izvesnost situacije da dođe do nesagledivih posledica. Dakle, ovde je stvoren rizik pa za štetu izazvanu opasnom stvari odnosno opasnom delatnošću odgovornost se ne zasniva na krivici već na stvorenom riziku gde odgovara vlasnik opasne stvari po pravilima o objektivnoj odgovornosti.

Radi utvrđivanja vrste i težine povrede koje je tužilac zadobio u predmetnoj nezgodi, te s tim u vezi utvrđivanje intenziteta i dužine trajanja fizičkog bola i straha uzrokovanih predmetnim povređivanjem, sud je odredio veštačenje po veštaku hirurgu dr H. L. i psihijatru dr. N. F.

Prema nalazu veštaka hirurga tužilac je zadobio lake telesne povrede koje se ogledaju u opekotinama prvog i drugog stepena u predelu glave, desnog uva, obe ruke, odnosno prstiju. Tužilac je pretrpeo fizičke bolove slabog intenziteta koji su trajali tri meseca, dok su fizički

² "Sl. list SFRJ", br. 29/78, sa kasnijim izmenama i dopunama

bolovi srednjeg intenziteta trajali oko tri nedelje, a duševna bol srednjeg intenziteta oko 10-15 dana. Odlučujući o visini naknade za pretrpljene fizičke bolove kod oštećenog, sud je cenio dužinu i intenzitet fizičkih bolova, procenat umanjenja opšte životne aktivnosti, kao i uzrast povređenog, odnosno opažanje iz nalaza veštaka hirurga, pa je sud odmerio visinu naknade u iznosu od 1.100 €.

Odlučujući o visini naknade nematerijalne štete po osnovu pretrpljenog straha, sud je cenio dužinu trajanja i intenzitet straha kod oštećenog, koje je prema nalazu veštaka oštećeni pretrpeo primaran strah u trajanju od 2 minuta koji se manifestovao u jednom naletu emocionalne panike u strahu da će izgubiti život, dok je pretrpeo sekundarni strah u trajanju od 1 meseca i bio je srednjeg intenziteta, u kom vremenskom periodu je ovaj strah bio podstaknut sećanjima u vezi sa traumatskim doživljajima nastalim prilikom nesreće. Sud smatra da je dosuđeni iznos po ovom osnovu u iznosu od 1.250 €, pravičan i da prednje okolnosti opravdavaju dosuđivanje ovakvog iznosa, jer pravična novčana naknada se može dosuditi za strah koji je bio intenzivan i dužeg trajanja. U smislu člana 155. ZOO, šteta je povreda pre pravom zaštićenog materijalnog i nematerijalnog dobra, materijalna i nematerijalna šteta. Prema ovoj zakonskoj odredbi, nematerijalna šteta je nanošenje drugome fizičkog ili duševnog bola ili straha.

Određujući prethodne iznose naknada nematerijalne štete, sud je pošao od odredbe čl. 200. ZOO, prema kojoj ima pravo na pravičnu naknadu za pretrpljene duševne bolove zbog umanjenja životne aktivnosti, fizičke bolove i strah, kada jačina bolova i straha i njihovo trajanje to opravdavaju, te čl. 323. ZPP, prema kojoj je sud ovlašćen da po slobodnoj oceni utvrdi visinu naknade nematerijalne štete, imajući u vidu sve okolnosti slučaja, naročito posledice koje su nastupile, a koje su precizno opisali veštaci medicinske struke. Vodeći računa o značaju povređenog dobra, cilju kome služi naknada i o tome da se njome ne pogoduje težnjama koje nisu spojive sa njenom prirodom i društvenom svrhom, u okvirima postavljenog tužbenog zahteva i sudske prakse, shodno odredbi iz čl. 200. st. 2. ZOO, sud je našao da utvrđeni iznosi naknada nematerijalne štete za pojedine vidove predstavljaju adekvatnu satisfakciju za trpljenje tužioca povodom predmetnog povređivanja, odnosno da bi ukupan iznos mogao u određenoj meri ublažiti njegov negativan osećaj izazvan nastalim povređivanjem i posledicama koje su usled toga nastupile.

Naknadu za troškove lečenja sud je odbio kao neosnovan, gde bi se ovaj vid naknade mogao eventualno priznati do visine stvarnih troškova lečenja na osnovu medicinske dokumentacije, a koji su troškovi bili nužni i neophodni. Međutim za ovakve troškove tužilac nije priložio nikakav račun.

Što se tiče zahteva tužioca za naknadu izgubljene zarade sud je uzeo u obzir dnevnu specifikaciju ostavarene zarade za vozača taksi vozila br. 30 gde je obračunata zarada od strane tuženika iznosila za jedan dan 3,59 €, što za 77 dana koliko se tužilac nalazio na bolovanju (od 18.10.2004 do 02.02.2005) iznosi 276, 75 €. Sud je prihvatio ovakav način obračuna, jer drugi dokazi nisu ponuđeni (ugovor o radu i sl.) da bi se utvrdila kolika je bila predviđena zarada tužiocu. Prema članu 22.2. Uredbe UNMIK-a br. 2001/27 o osnovnom zakonu o radu na Kosovu, kao propisa koji je bio na snazi u momentu nastanka ovog materijalnopravnog odnosa, predviđeno je da zaposleni ima pravo na plaćeno bolovanje zbog povrede na radu ili profesionalne bolesti. Imajući u vidu prednje izneto sud smatra da je dosuđeni iznos u skladu sa

prednjom specifikacijom realan i da traženi iznos tužioca (850 €), po ovom osnovu nije ničim potkrepljen, pa je sud razliku od dosuđenog iznosa pa do traženog odbio kao neosnovan.

Na dosuđene iznose naknade štete tužiocu shodno čl. 277. ZOO pripada kamata koja se ima obračunati od dana presuđenja pa do konačne isplate.

Sa iznetih razloga sud je u smislu čl. 323 ZPP, člana 190 i 200 ZOO odlučio kao u izreci ove presude.

Odluka o troškovima postupka temelji se na čl. 452. st. 2. u vezi sa čl. 453. ZPP a prilikom donošenja iste sud je imao u vidu zahtev punomoćnika tužioca da se naknade samo troškovi veštačenja u iznosu od 252 €.

OSNOVNI SUD U PRIZRENU, dana 25. oktobra 2013. godine
P. br. 67/07

Sudija,
Raman Aslani

POUKA O PRAVNOM LEKU:

Protiv ove presude može se izjaviti žalba u roku od 15 dana od dana dostavljanja otpravka presude preko ovog suda Apelacionom sudu Kosova u Prištini.